

Det gamle egetræs sidste drøm

(Et juleeventyr)

Der stod i skoven, højt på skrænten ved den åbne strand, sådan et rigtig gammelt egetræ, det var netop tre hundrede og femogtresindstyve år, men den lange tid var for træet ikke mere end lige så mange døgn for os mennesker. Vi våger om dagen, sover om natten og har da vore drømme. Med træet er det anderledes, træet er vågent i de tre årstider, først mod vinteren har det sin søvn, vinteren er dets sovetid, den er dets nat efter den lange dag som kaldes forår, sommer og høst.

Mangen varm sommerdag havde døgnfluen danset rundt om dets krone, levet, svævet og følt sig lykkelig, og hvilede da et øjeblik i stille lyksalighed den lille skabning på et af de store friske egeblade, så sagde træet altid: »Lille stakkel! Kun en eneste dag er hele dit liv! Hvor kort dog! Det er så sørgeligt!«

»Sørgeligt!« svarede da altid døgnfluen, »hvad mener du dermed? Alt er jo så mageløst lyst, så varmt og dejligt, og jeg er så glad!«

»Men kun én dag, og så er alt forbi!«

»Forbi!« sagde døgnfluen. »Hvad er forbi? Er også du forbi?«

»Nej, jeg lever måske tusinder af dine dage, og min dag er hele årstider! Det er noget så langt du slet ikke kan udregne det!«

»Nej, for jeg forstår dig ikke! Du har tusinder af mine dage, men jeg har tusinder af øjeblikke til at være glad og lykkelig i! Holder al denne verdens dejlighed op når du dør?«

»Nej,« sagde træet, »den bliver vist ved længere, uendeligt længere end jeg kan tænke det!«

»Men så har vi jo lige meget, kun at vi regner forskelligt!«

Og døgnfluen dansede og svingede sig i luften, glædede sig ved sine fine, kunstige vinger, deres flor og fløj, glædede sig i den varme luft der var så krydret med duft fra kløvermarken og fra gærdets vilde roser, hyld og kaprifolier, ikke at tale om skovmærker, kodriver og vilde krusemynter. Der var en duft så stærk at døgnfluen troede at have en lille rus af den. Dagen var lang og dejlig, fuld af glæde og sød fornemmelse, og når så solen sank, følte altid den lille flue sig så behagelig træt af al den lystighed. Vingen ville ikke længere bære den, og ganske sagte gled den ned på det bløde, gyngende græsstrå, nikkede med hovedet, som den kan nikke, og sov ind så gladelig, det var døden.

»Stakkels lille døgnflue!« sagde egetræet, »det var dog alt for kort et liv!«

Og hver sommerdag gentog sig samme dans, samme tale, svar og hensoven. Det gentog sig i hele slægter af døgnfluer, og alle var de lige lykkelige, lige glade. Egetræet stod vågen sin forårmorgen, sommermiddag og efterårsaften, nu var det snart mod sovetid, dets nat, vinteren ville komme.

Allerede sang stormene: »Godnat, godnat! Der faldt et blad, der faldt et blad! Vi plukker, vi plukker! Se til at du kan sove! Vi synger dig i søvn, vi rusker dig i søvn, men ikke sandt, det gør godt i de gamle grene! De knager derved af bare fornøjelse! Sov sødt, sov sødt! Det

er din tre hundrede og femogtresindstyvende nat, egentlig er du kun en årsunge! Sov sødt! Skyen drysser sne, det bliver et helt lagen, et lunt sengetæppe om dine fødder! Sov sødt, og drøm behageligt!«

Og egetræet stod afklædt alt sit løv for at gå til ro hele den lange vinter og i den at drømme mangan drøm, altid noget oplevet, ligesom i menneskenes drømme.

Det havde også engang været lille, ja, et agern havde været dets vugge. Efter menneskeregning levede det nu i et fjerde århundrede. Det var det største og ypperste træ i skoven, med sin krone ragede det højt over alle de andre træer og blev set langt ude fra søen, var skibsmærke. Det tænkte slet ikke på hvor mange øjne der søgte det. Højt oppe i dets grønne krone byggede skovduerne, og gøgen kikkede der, og i efteråret når bladene så ud som hamrede kobberplader, kom trækfuglene og hvilede der før de fløj hen over søen. Men nu var det vinter, træet stod bladløst, man kunne ret se hvor bugtede og krogede grenene strakte sig. Krager og alliker kom og satte sig skiftevis der og talte om de strenge tider som begyndte, og hvor svært det var at få føden om vinteren.

Det var just den hellige juletid, da drømte træet sin dejligste drøm; den skal vi høre.

Træet havde tydeligt en fornemmelse af at det var en festlig tid, det syntes at høre rundt om alle kirkeklokker ringe, og dertil var det som på en dejlig sommerdag, mildt og varmt. Det bredte ud så frisk og grøn sin mægtige krone, solstrålerne spillede mellem blade og grene, luften var fyldt med duft af urter og buske. Brogede sommerfugle legede »tagfat«, og døgnfluerne dansede som var alt kun til for at de skulle danse og fornøje sig. Alt hvad træet igennem åringer havde oplevet og set omkring sig, drog forbi som i et helt festoptog. Det så fra gammel tid riddere og fruer til hest, med fjer i hatten og med falk på hånd, ride gennem skoven. Jagthornet lød, og hundene halsede. Det så fjendtlige soldater i blanke våben og brogede klæder, med spyd og hellebarder, slå telt op og atter tage det ned. Vagtilden blussede, og der blev sunget og sovet under træets udstrakte grene. Det så kærestefolk i stille lykke mødes her i måneskin og skære deres navne, det første bogstav, ind i den grågrønne bark. Citar og æolsharpe var engang, ja, der lå åringer imellem, hængt op i egens grene af rejsende, muntre svende, nu hang de der igen, nu klang de der igen så yndeligt. Skovduerne kurrede som ville de fortælle hvad træet følte derved, og gøgen kikkede hvor mangan sommerdag det skulle leve.

Da var det som om en ny livsstrømning rislede det lige ned i de mindste rødder og op i de højestragende grene, lige ud i bladene. Træet følte at det strakte sig derved, ja, det fornemmede med rødderne hvorledes der også nede i jorden var liv og varme. Det fornemmede sin styrke tage til, det voksede højere og højere. Stammen skød op, der var ingen stilleståen, den voksede mere og altid mere, kronen blev fyldigere, bredte sig, løftede sig – og alt som træet voksede, voksede også dets velværen, dets lyksaliggørende længsel efter altid at nå højere, lige op til den lysende, varme sol.

Allerede var det vokset højt op over skyerne, der som mørke trækfugleskarer eller store hvide svaneflokke droge hen under det.

Og hvert af træets blade kunne se som havde det øjne at se med. Stjernerne blev synlige ved dagen, så store og blanke, hver af dem blinkede som et par øjne, så milde, så klare. De mindede om kendte, kærlige øjne, barneøjne, kærestefolks øjne når de mødtes under træet. Det var et livsaligt øjeblik, så frydefuldt! Og dog, i al den fryd fornemmede det en længsel og lyst efter at alle de andre skovens træer dernede, alle buske, urter og blomster, måtte

kunne løfte sig med, føle og fornemme denne glans og glæde. Det mægtige egetræ i al sin herligheds drøm var ikke fuldt lykkeligt uden at have dem med alle, små og store, og denne følelse bævede igennem grene og blade, så inderligt, så stærkt som i et menneskes bryst. Træets krone bevægede sig som om det søgte og savnede, så tilbage. Da fornemmede det duft af skovmærker og snart endnu stærkere duft af kaprifolier og violer, det troede at kunne høre gøgen svare sig.

Ja, gennem skyerne pippede frem skovens grønne toppe, det så under sig de andre træer voksede og løftede sig som det. Buske og urter skød højt i vejret, enkelte rev sig løs med rod og fløj hurtigere. Birken var snarest; som en hvid lynstråle knitrede dens slanke stamme opad, grenene bølgede som grønne flor og faner. Den hele skovnatur, selv det brunfjerede rør, voksede med, og fuglene fulgte med og sang. Og på strået, der som et langt, grønt silkebånd løst flagrede og fløj, sad græshoppen og spillede med vingen på sit skinneben. Oldenborrerne brummede, og bierne summede, hver fugl sang med sit næb, alt var sang og glæde lige ind i himlen.

»Men den lille blå blomst ved vandet, den skulle også med!« sagde egetræet, »og den røde klokkeblomst! Og den lille gåseurt!« – ja, egen ville have dem allesammen med!

»Vi er med! Vi er med!« sang og klang det.

»Men de smukke skovmærker fra forrige sommer – og året forud var her et flor af liljekonvaller –! Og det vilde æbletræ, hvor stod det dejligt – og al den skovpragt i åringer, i mange åringer –! Havde den dog levet og blevet til nu, så havde den dog også kunnet være med!«

»Vi er med! Vi er med!« sang og klang det endnu højere oppe, det syntes som om de var fløjet foran.

»Nej, det er alt for utroligt dejligt!« jubede den gamle eg. »Jeg har dem allesammen! Små og store! Ikke én er glemt! Hvor er dog al den lyksalighed mulig og tænkelig!«

»I Guds himmel er den mulig og tænkelig!« klang det.

Og træet, der altid voksede, fornemmede at dets rødder løsnede sig fra jorden.

»Det er nu det allerbedste!« sagde træet, »nu holder mig ingen bånd! Jeg kan flyve op til det allerhøjeste i lys og glans! Og alle kære har jeg med! Små og store! Alle med!«

»Alle!«

Det var egetræets drøm, og mens det drømte, gik en voldsom storm hen over hav og land i den hellige julenat. Søen væltede tunge bølger mod stranden, træet knagede, bragede og rykkedes op med rod netop idet det drømte at dets rødder løsnede sig. Det faldt. Dets tre hundrede og femogtresindstyve år var nu som en dag for døgnfluen.

Julemorgen, da solen kom frem, havde stormen lagt sig. Alle kirkeklokker ringede festligt, og fra hver skorsten, selv den mindste på husmandens tag, løftede sig røgen blålig som fra alteret ved druidens fest, takkens ofring. Søen blev mere og mere stille, og på et stort fartøj derude, der i natten havde vel overstået det hårde vejr, hejstes nu alle flag, julefestligt og smukt.

»Træet er borte! Det gamle egetræ, vort mærke på landet!« sagde søfolkene. »Det er faldet i denne stormnat! Hvo skal kunne erstatte det; det kan ingen!«

Sådan ligtale, kort, men velment, fik træet, der lå udstrakt på snetæppet ved stranden. Og hen over det klang salmesang fra skibet, sangen om julens glæde og menneskenes sjæls frelse i Kristus og det evige liv:

»Syng højt i sky, Guds kirkeflok!

Halleluja, nu har vi nok,
den fryd er uden lige!
Halleluja, halleluja!«

Så lød den gamle salme, og hver derude på skibet løftedes på sin vis ved den, og bønnen, ret som det gamle træ, løftede sig i sin sidste, sin dejligste drøm julenat.